

Sygn. akt **IX Ka 865/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Kluz (spr.)**

Sędziowie: **SSO Michał Doleżał**

SSO Aneta Obszyńska- Małocha

Protokolant: protokolant sądowy Agata Gomółka

przy udziale Prokuratora Anety Kukła - Jasińskiej

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016 r.

sprawy **K. K.** syna W. i J., urodz. (...) w W.

oraz **M. S.** syna M. i A. , urodz. (...) w P.

oskarżonych o czyny z **art. 279 § 1 kk**

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie

z dnia 16 marca 2016r., sygnatura akt III K 1111/12

orzeka

1. wyrok w zaskarżonych częściach utrzymuje w mocy;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. N. G. kwotę 420 zł (czterystu dwudziestu złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. K. z urzędu;
3. zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **IX Ka 865/16**

UZASADNIENIE

sporządzone na wniosek oskarżonego M. S. i jego obrońcy (art. 457 §2 kpk)

M. S. został oskarżony o to, że:

I. w nocy z 20/21 listopada 2011r. w W. na parkingu mieszczącym się przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., dokonał kradzieży z włamaniem do pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...), do którego dostał się poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia nawigację samochodową m-ki V. (...), o

wartości około 7400 zł na szkodę I. Z. i S. G. oraz laptopa S. o wartości około 1500 zł na szkodę W. Z., tj. o czyn z art. 279 §1 kk;

II. w nocy z 20/21 listopada 2011r. w W. na parkingu mieszczącym się przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. dokonał kradzieży z włamaniem do pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...), do którego dostał się poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radio (...) m-ki M. (...), o wartości około 250 zł na szkodę M. J., tj. o czyn z art. 279 §1 kk;

III. w nocy z 20/21 listopada 2011r. w W. na parkingu mieszczącym się przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., dokonał kradzieży z włamaniem do pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...), do którego dostał się poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radio RADIO (...) m-ki L. o wartości około 200 zł na szkodę A. i A. C., tj. o czyn z art. 279 §1 kk;

IV. w nocy z 20/21 listopada 2011r. w W. na parkingu mieszczącym się przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., usiłował dokonać kradzieży z włamaniem pojazdu m-ki M. (...) o nr rej. (...), o wartości 3000 zł, do którego dostał się poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich, a następnie przy użyciu nieustalonego narzędzia dokonał uszkodzenia stacyjki w/w pojazdu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na inne zabezpieczenia samochodu, czym działał na szkodę A. P., tj. o czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk;

V. w nocy z 20/21 listopada 2011r. w W. na parkingu mieszczącym się przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., dokonał kradzieży z włamaniem do pojazdu m-ki V. (...) o nr (...) do którego dostał się poprzez wyrwanie zamka w drzwiach przednich, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radio m-ki A. model (...) o wartości 450 zł, czym działał na szkodę D. W., tj. o czyn z art. 279 §1 kk;

VI. w okresie 18-21 listopada 2011r. w W. na parkingu mieszczącym się przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., dokonał kradzieży z włamaniem do pojazdu m-ki S. (...) o nr (...) do którego dostał się poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radio (...) model (...) o wartości 300 zł, czym działał na szkodę B. U. i W. U., tj. o czyn z art. 279 §1 kk;

VII. w okresie 18-20 listopada 2011r. w W. na parkingu mieszczącym się przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., dokonał kradzieży z włamaniem do pojazdu m-ki A. (...) o nr rej. (...), do którego dostał się poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radio (...) model (...) o wartości 400 zł, czym działał na szkodę W. M., tj. o czyn z art. 279 §1 kk.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie w III Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 16 marca 2016r., sygnatura akt III K 1111/12, orzekł:

1) Oskarżonych K. K. i M. S. w ramach czynów zarzucanych im w pkt II i IV aktu oskarżenia przyjmując, że stanowiły one jeden czyn zabroniony, uznał za winnych tego, że w dniu 21 listopada 2011 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, kradli i usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem w ten sposób, że: na parkingu mieszczącym się przy ul. (...) dokonali kradzieży z włamaniem do pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...), do którego dostali się poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia radio (...) m-ki M. (...), o wartości około 250 zł na szkodę M. J. i na parkingu mieszczącym się przy ul. (...), usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do pojazdu m-ki M. (...) o nr rej. (...), do którego dostali się poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich, aby dokonać zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się tam przedmiotów, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak we wnętrzu w/w pojazdu interesujących ich ruchomości, które to czyny zakwalifikował z art. 279 §1 kk i art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 §1 kk wymierzył im obu kary po 1 rok pozbawienia wolności każdemu z nich;

2) uniewinnił oskarżonych K. K. i M. S. od popełnienia pozostałych zarzucanych im czynów;

- 3) na podstawie art. 69 §1 i 2 kk, art. 70 §2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 §1 kk warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności na okres próby po 3 lata w stosunku do każdego z nich;
- 4) na podstawie art. 73 §1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 §1 kk oddał oskarżonych K. K. i M. S. w okresie próby pod dozór kuratora;
- 5) na podstawie art. 44 §2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 §1 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych pod poz. 1-5 i 8 w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/60/12;
- 6) zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych i przejął je na rachunek Skarbu Państwa;
- 8) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. J. kwotę 864,00 zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu M. S. z urzędu.

Zaskarżając powyższy wyrok na podstawie art. 444 oraz art. 425 §1 i 2 kpk w zakresie dotyczącym orzeczenia kary, **obrońca oskarżonego M. S.**, na zasadzie art. 427 §2 oraz na podstawie art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 60 §1 kk oraz art. 60 §6 pkt 3 kk zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. S., wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez nadzwyczajnego jej złagodzenia, w wymiarze nieadekwatnym do stopnia winy oskarżonego i nie mogącej odegrać, oczekiwanej przez ustawodawcę, właściwej roli wychowawczej przewidzianej w art. 54 §1 kk.

Na podstawie art. 427 §1 i art. 437 §2 kpk obrońca wniósł o to, aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 §1 i 2 kpk, zmienił wyrok w zaskarżonej części i orzekł wobec oskarżonego karę z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia przewidzianego art. 60 §1 kk oraz art. 60 §6 pkt 3 kk. Wniósł ponadto o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz, jako obrońcy z urzędu oskarżonego M. S., kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za drugą instancję i oświadczył, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności podnieść należy, że dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, są wynikiem ich wszechstronnej oraz wnikliwej analizy; stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności, które zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – rozpatrzone w pisemnych motywach wyroku. Skarżący nie neguje dokonanej przez Sąd Rejonowy w sposób swobodny oceny dowodów ani też nie kwestionuje prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu niewspółmierności kary pozbawienia wolności, to według dominującego w orzecznictwie i doktrynie poglądu „rażąca niewspółmierność kary”, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk, oznacza sytuację, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w dyspozycji art. 53 kk. Fakt, że oskarżony M. S. jest młodocianym w rozumieniu art. 115 §10 kk, nie uzasadnia automatycznie nadzwyczajnego złagodzenia kary, czego domagał się obrońca w środku odwoławczym. Realizacja dyrektyw wymiaru kary z art. 54 §1 kk nie oznacza obowiązku orzeczenia wobec sprawcy młodocianego kary łagodnej bądź pobłażliwego traktowania i nie eliminuje zasad wymiaru kary określonych w art. 53 §1 i 2 kk, które w sposób wolny od błędów zostały ocenione przez Sąd Rejonowy, co należycie uzasadniono (k. 848-849).

W sytuacji, gdy oskarżonemu M. S. wymierzono karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to nie można zgodzić się ze skarżącym by kara w takiej postaci nie mogła odnieść skutku wychowawczego. Ponadto nie można zgodzić się ze skarżącym, że oskarżony całkowicie odciął się od poprzedniego stylu życia, skoro był również karany

za czyn z art. 233 §1 kk (k. 911). Nie bez znaczenia jest także fakt, że to właśnie oskarżony M. S. namówił drugiego ze sprawców na popełnienie czynu zabronionego. Podnosząc zaś trudne warunki bytowe oskarżonego, jego obrońca pomija ustalenie Sądu Rejonowego, zgodnie z którym oskarżeni wolny czas spędzali na spożywaniu piwa – nie były więc one aż tak tragiczne jak przedstawia to skarżący, który nota bene sam podnosił, że do okoliczności przedstawianych przez oskarżonego trzeba podchodzić z pewną dozą nieufności (k. 734). Sam zresztą oskarżony wyjaśnił, że poza sprzedażą truskawek zajmował się różnymi rzeczami, choć nie były to stałe zajęcia (k. 419).

W rezultacie za słuszne uznać należy orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która winna być dla niego wystarczającą nauką, a jedyną faktyczną „dolegliwością” związaną z popełnionym przestępstwem będzie, o ile oskarżony potwierdzi postawioną wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną, dozór kuratora, który jednak motywować go będzie do dalszego życia w zgodzie z prawem.

Reasumując powyższe i oceniając całokształt prawno-karnego oddziaływania na oskarżonego, sąd odwoławczy uznał, że nie nosi ona cech rażącej surowości, lecz jest racjonalnie i zgodnie z wymogami art. 53 §1 i 2 kk ukształtowane. Z tego względu wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do M. S. na podstawie art. 437 §1 kpk utrzymano w mocy.

W oparciu o treść art. 624 §1 kpk oskarżony został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze – w tym zakresie sąd odwoławczy kierował się tożsamymi przesłankami co sąd pierwszej instancji (k. 849).

Sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy o przyznanie wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną z urzędu w instancji odwoławczej. Sporządzenie środka odwoławczego należy do zadań obrońcy z urzędu działającego w pierwszej instancji i nie należy się za tą czynność dodatkowe wynagrodzenie. Powyższe znajduje potwierdzenie w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2004r. wydanego w sprawie III KZ 17/04, w którym wskazano, że „jeśli obrońca z urzędu występuje przed sądem pierwszej instancji, a więc m.in. bierze udział w rozprawie głównej, nie przysługuje mu już dodatkowo wynagrodzenie za opracowanie skargi apelacyjnej”. Analiza akt sprawy wskazuje natomiast, iż po wniesieniu apelacji adw. A. J. nie podejmował żadnych dalszych czynności, które uzasadniałyby przyznanie mu wynagrodzenia tytułem obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.